

K. DŽ. DOERTI
KARINA ROZENFELD

TAJNI GRAD

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty and Carina Rozenfeld

THE SECRET CITY

Copyright © 2016 Moonflower Books Limited

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

TAJNI
GRAD

Prvo poglavlje

„Ne budi toliki pekmez. Pokušaj ponovo.“

Luiza je dodala još jednu kamenčinu na ionako klimavu gomilu. Kamen je bio maltene veličine njene glave. Dok ga je nosila po tamnom vlažnom pesku rečne obale, napela je mišiće, pa su joj se detaljne tetovaže mreškale.

Kad ga je spustila i poravnala ostalo kamenje, brzo se povukla, kao da se boji da će se hrpa razleteti.

Tejlor je prekrštenih ruku gledala pod jarkim poslepodnevnim suncem. Stara kućica za čamce bila je jedina građevina na vidiku. Iza nje su svetlucale zelene livade.

Bile su same. Nešto ranije nekoliko veslača projurilo je po vodi. Ali prošlo je već neko vreme otkako je iko prošao. Čuli su se samo fijukanje vetra kroz travu i zujanje pčela među poljskim cvećem.

Savršen dan za vežbanje.

Otoplilo je. Plave kovrdže lepile su se za Tejlorine vlažne obraze dok je sumnjičavo škiljila u kamenje.

„Ma daj, Lu. Zašto toliko?“

Luiza se naslonila na zid kućice za čamce i prostrelila je pogledom. „Da mi neko plati za svaki put kad se žališ, ne

bih stajala ovde i gomilala kamenje“, bocnula ju je. „Hoćeš li da se koncentrišeš već jednom?“

Sunce joj je obasjalo tirkiznu kosu i obojilo je u azurne varnice.

Odustavši od rasprave, Tejlor je zažmurila.

Alhemičarski svet je oživeo u tami iza njenih kapaka. Molekularna energija plesala je svugde oko nje i njen um ju je pretvarao u opipljive predmete – lelujave zlatne niti moći iz visoke trave iza kućice za čamce, svilenkaste bakarne niti iz molekula svetlosti u vazduhu.

Reka je imala najviše potencijala – kad ju je ovako gledala, ličila je na istopljeni mlaz ćilibarske lave koja se polako valjala po polju posutom cvećem.

Molekuli su nevidljivi za ljudsko oko, ali ona je naučila da ih vidi. Morala je da vidi ono što se sprema da dodirne. Da rukuje time. Da promeni.

Tejlor je duboko uzdahnula, pa pažljivo izabrala jednu tanju nit iz vode i usmerila je prema kamenju.

Podigni.

Osećala je kako alhemija deluje. Omamljujući talas energije ispunio joj je vene. Prasak moći.

Otvorila je oči.

Visoka hrpa teškog kamenja lako je lebdela poput balona visoko nad sporom rekam. Svaki kamen stajao je u urednoj ravni s onim ispod. Kamena torta na više spratova.

Tejlor je zadovoljno pogledala svoje delo. „Uspela sam.“

„Super.“ Luiza nije zvučala zadivljeno. „A sad ih nežno spusti na vodu.“

Tejlor se ceo dan mučila s tim delom. Jedno je podići kamenje. Mnogo je teže staviti ga tamo gde hoće.

Namrštena od koncentracije, držala se za nit energije i pokušala da nežno spusti kamenje na talase koji su se sporo valjali.

Lebdi.

Gotovo da je osećala težinu kamenja. Kao da se borilo protiv njene moći. Zemljina teža bila je neumoljiva.

Čelo joj se orosilo znojem; skupila je šake u pesnice dok se mučila da je nadvlada.

Načas je gomila uradila ono što je tražila. Zalebdela je, laka poput ružinih latica, prema sivoplavoj vodi. A onda se, bez upozorenja, zlatna nit molekularne energije oslobodila. Krajičkom oka videla je kako poigrava kao avet.

„Ne!“ Tejlor je ispružila ruke kao da će fizički zaustaviti ono što će se desiti, ali bilo je prekasno.

Kamenice poleteše svuda naokolo.

Jedan težak kamen jurio je pravo prema Luizi. Opsovala je i podigla ruku.

Kamen kao da je udario u nevidljiv zid iznad nje. Odbio se i uz tih tresak pao čak na kraj livade.

Dva kamena pljusnuše u vodu daleko uzvodno. Jedan je nestao na drugoj obali.

Posle toga su čak i ptice utihnule, kao da su morale da odvoje nekoliko trenutaka kako bi se čudile Tejlorinoj nesposobnosti.

„Sranje.“ Tejlor je izbrisala znoj sa čela. „Glupo kamenje.“ Okrenula se prema Luizi. „Možemo li ponovo da palimo sveće? Obožavam sveće.“

Druga devojka je odmahнула glavom. „Vežbamo kontrolu, Plavojko. Imaš tu ludu urođenu sposobnost. Sad moraš naučiti da je zauzdaš pre nego što neko pogine.“

„Baš ti hvala, Lu.“ Umornim pokretom je sklonila kosu s lepljivog lica. „Sad mi je mnogo lakše.“

Pre nego što je druga devojka stigla da vickasto odgovori, zazvonio joj je telefon. Dala je Tejlor znak „samo minut“, pa otišla do kućice za čamce kako bi pričala na miru.

Tejlor je zamišljeno gledala za njom. I dalje ima stvari koje ne zna – koje joj Luiza nije rekla. Koledž Sent Vilfred u Oksfordu čuva stotine godina tajni. A Tejlor je u samom srcu tog grada.

Uzdahnula je i sela na staru klupu. Godine vetra i kiše izgladile su grubo drvo. Velika koncentracija potrebna za obuku brzo je čilela. Osećala se kao da je trčala kilometrima. Znoj joj je curio niz lice, a telo joj je malaksalo. Bela majica sa sloganom „Da se ne lažemo, volim velike KNJIGE“ zalepila joj se za grudi.

Otpila je gutljaj mlake vode iz bočice, pa pogledala preko livade. U daljini su se kameni tornjevi Sent Vilfreda uzdizali visoko prema nebu. Izgledao je kao beli dvorac koji svetluca na suncu.

I dalje joj je bilo neverovatno što je to sad njen dom. Svakog jutra se budila u nepoznatoj sobi u spavaonici i gledala gole bele zidove i staromodni nameštaj, pitajući se gde je, kog đavola. A onda bi sećanja pohrlila. Borba u Londonu. Dovođači je opkoljavaju na ulici, mrve je. Saša juri prema njoj na blistavom motociklu. Neobuzdana navala moći kad su se uhvatili za ruke i zajedno uništili demonske stvorove.

Telefon joj je zapištao u džepu i prenuo je iz misli. Izvadila ga je i na ekranu je zasvetlela majčina poruka.

Nedostaješ mi, dušo. Hoćeš li da se čujemo večeras?

Privila je telefon na grudi, u kojima se nešto steglo.

Luiza i ostali alhemičari su ih doveli u Oksford da bi bili na sigurnom. Možda tu i jesu sigurni. Bar onoliko koliko je moguće. Ali nije se osećala kao kod kuće.

Mama joj je nedostajala više nego što je ikome htela da prizna. Odgovorila je:

Hoću! Zvaću pre večere.

Dom joj je mnogo nedostajao. Čak joj je i mlađa sestra Emili nedostajala. I *stvarno* joj je nedostajala Džordži. Najbolja drugarica joj je stalno slala poruke, ali sad su ih kilometri delili na više načina. Džordži je ostala u Vudberiju da polaže završne ispite i mašta o porodičnom letovanju u Španiji koje je čeka kad se sve završi.

A Tejlor je učila kako da se bori protiv čudovišta.

Krišom je pogledala Luizu, koja je i dalje razgovarala telefonom, pa duboko uzdahnula i potisnula setu. Ne sme dozvoliti da iko sazna kako se oseća. Moraju da veruju da Tejlor može to da uradi. Niko nema izbora, sem da veruje u to.

Pored kućice za čamce Luiza je gurnula telefon u džep šortsa isečenog od farmerki, pa je žustro poslala prema njoj.

„Moramo da se vratimo“, rekla je. „Džouns hoće da me vidi.“

Džonatana Ventvort-Džounsa, dekana Sent Vilfreda, svi zovu „Džouns“. Na koledžu ne postoji naročita hijerarhija, ali trčiš kad te dekan pozove.

Sakrivši oduševljenje jer za sobom ostavlja podizanje kamenja, Tejlor je poslala za Luizom prema stazi koja se pored reke pružala od livade do škole.

Uska staza je bila obrasla visokom travom i poljskim cvećem koje se protezalo prema njima i gicalo im noge. U hodu je uvila neposlušne plave uvojke u punđu kako bi joj povetarac rashladio potiljak.

Ovo je najtopliji jul kog se seća. Svaki dan je bio paklen. Kao da se sprema kraj sveta.

Toliko se izgubila u mislima da je tek na polovini livade primetila da Luiza nije rekla ni reč. U normalnim

okolnostima bi je kinjila zbog onoga što se desilo s kamenjem i pretila produženom obukom. Ali ćutala je, a lice joj je bilo stegnuto i zamišljeno.

Tejlor se radozno zagledala u nju. „Šta se dešava?“

Luiza je podigla pogled. Pri jarkoj sunčevoj svetlosti oči su joj bile boje tople karamele.

„Ništa.“ Slegnula je ramenima i skrenula pogled. „Džouns uvek brine zbog nečega.“

Tejlor je bilo jasno da krije nešto, ali nije navaljivala. Imala je svojih briga.

Sa svakim pretoplom danom njene alhemičarske sposobnosti su jačale. Jeste da ne može da upravlja glupim kamenjem, ali nema sumnje da je sve bolja. Čak se i sad teško usredsređivala na čvrstu stazu pred sobom jer kao da su je molekuli energije jurili. Zlatne energetske kugle stajale su joj na putu. Okruživale su je mrlje boje meda i niti energije. To joj je stalno skretalo pažnju. Zavrtelo bi joj se u glavi ako bi pogledala pravo u njih dok hoda, kao da je učila da se koncentriše na to da vidi svet očima normalnih ljudi. Plavo i ružičasto cveće. Svilenkasta zelena trava. Sunčeva svetlost.

Na kraju staze trošna drvena vrata stajala su usred kamenog zida s duboko postavljenim prozorima. Drevni simboli isklesani su u kamenu iznad vrata. Kad je tek stigla, Tejlor ih gotovo nije primećivala. A sad ih je stalno viđala – bili su svuda po koledžu. Zloslutna moć uroborosa – zmije koja jede svoj rep. Jednostavnost savršenog kruga prepletenog s trouglom. Savršenstvo svevidećeg oka. Bilo ih je na desetine. Svaki simbol je predstavljao element drevne alhemije – bakar, živa, lim – s odgovarajućom moći koja odbija mračnu energiju. Zlato, koje simboliše sunce, i srebro, predstavljeno mesecom, najjači su simboli. Rezbarije sunca i meseca natkriljuju svaka vrata, svaki prozor, svaki zid.

Zajedno obrazuju zaštitnu prepreku oko Sent Vilfreda. To je u normalnim okolnostima dovoljno da koledž bude bezbedan. Ali okolnosti se menjaju.

Više ništa nije sigurno.

Vrata nisu imala kvaku. Luiza je naslonila vrhove prstiju na izbrazdano drvo. Nekoliko sekundi kasnije čulo se škljocanje metala i vrata su se otvorila.

S druge strane studenti i profesori žurili su po travnatom dvorištu uokvirenom sa svih strana visokim kamenim zdanjima. Iznad njihovih glava elegantne kule i zvonici stremili su uvis. Izgledao je kao sasvim normalan oksfordski koledž. Što je na neki način i bio.

Zakoračile su u more studenata.

„Slušaj, ne uzbuđuj se zbog vežbanja“, rekla je Luiza toliko nenadano da se Tejlor štrećnula. „Ovladaćeš time. Napreduješ.“

„Znam“, odgovorila je Tejlor. „Samo bih volela da je brže.“

Luiza se mrko osmehnula. „Jeste brzo. Samo ne izgleda tako zato što nam se žuri.“

Skupina devojaka pored kamenog stuba zapiljila se u Tejlor. Nisu ni pokušale da sakriju to da je gledaju, a njihovo siktavo šaputanje odzvanjalo joj je u ušima.

„Je li *to* ona?“

„Meni ne izgleda ništa posebno.“

To se dešavalo toliko često da je Tejlor znala kako bi trebalo da je već navikla, ali i dalje ju je pogađalo. Pocrvenela je i u njoj je nabujala ljutnja.

Otkako su ona i Saša stigli na koledž, kruže tračevi o njima. Ostali ne znaju celu priču – Džouns ju je zataškao da izbegne paniku – ali svi su znali da nevolje s kojima se hvataju ukoštac imaju veze s njima dvoma. I to im se nije dopadalo.

Drugo poglavlje

Biblioteka Sent Vilfreda nalazila se u rotundi sa stubovima izgrađenim od istog zlatnog krečnjaka kao i većina zgrada u Oksfordu. Bakarna kupola svetlucala je zelenim sjajem na vrelom suncu kad je Tejlor prošla kroz široka vrata pokrivena alhemičarskim simbolima i ušla u svež polumrak glavne čitaonice.

Stolovi su se lučno pružali od ulaznih vrata u simetričnim polukrugovima. Na svakom su stajale dve mesingane lampe za čitanje i okruživale su ih kožne naslonjače. Većina stolova bila je slobodna – ne zato što studenti Sent Vilfreda ne uče, već zato što je cela prostorija mahom služila za pokazivanje. Radni delovi biblioteke pružali su se duže od jedne gradske četvrti iza ukrasnog odeljenja. Hrpe knjiga zauzimale su na hiljade polica na četiri sprata, a bilo je još nivoa ispod zemlje. Bio je to ogroman književni lavirint.

Uprkos prostranstvu, Tejlor je dobro znala gde će naći Sašu.

Brzo je prošla kroz tihu čitaonicu, pored isklesanih mermernih stubova debelih poput stabala, i uputila se pravo prema visokim dvokrilnim vratima. Ona su vodila u ogroman

atrijum. Osetila je miris kafe iz studentskog kafea u prizemlju i načas čežnjivo pomislila na raskošne čokoladne kolače koje tamo služe. Međutim, nije se zaustavila, već je skrenula prema glavnom stepeništu, koje se savijalo oko statue četiri propeta konja.

Tu su tek tri nedelje, ali Tejlor je svaki kutak Sent Vilfreda već delovao poznato. Suočeni sa zamršenim novim svetom u kome su svi stariji i samouvereniji od njih i ne preti im skora smrt, ili bar tako misle, ona i Saša brzo su usvojili dnevne navike, kojih su se pridržavali s gotovo verskim žarom. Tejlor je svakog poslepodneva vežbala s Luizom. A Saša bi u biblioteci zabio nos u stare francuske knjige. Tražio je odgovore.

Gotovo i ne pogledavši propete kamene životinje, požurila je na sprat pored užurbanih profesora i studenata koji su se vrzmali okolo.

Čim se popela na sledeći sprat, skrenula je desno, pa pošla pravo između redova visokih polica s knjigama.

U crnoj majici i plavim farmerkama, kao i uvek, Saša je sedeo sam za poslednjim stolom u uglu. Pogrbio se iznad knjiga i naslonio glavu na prste jedne ruke. Nekoliko pramenova ravne smeđe kose prekrilo mu je lice. Ispružio je duge noge u prolazu.

Dok je energija alhemičara topla i svetla, Sašina je sušta suprotnost. Njegova je bila oaza svežeg plavog spokoja koji se graniči s tamom. U njemu je bilo nečeg opasnog i to ju je privlačilo.

Otkako su zajedno ubili Dovođače, nešto ih povezuje. Nisu nikad razgovarali o tome, ali znala je da i on to oseća. Videla mu je na licu – u zamišljenim očima.

Međutim, sad je nije pogledao. Toliko se udubio u knjigu da je poskočio kad se strovalila na kožnu naslonjaču naspram njega.

„Merde,* Tejlor. Nemoj tako da se šunjaš.“

Zbog svilenkastog francuskog naglaska svaka njegova reč zvučala je neverovatno, pa se Tejlor nehotice osmehnula.

„Izvini.“

Prešao joj je pogledom po licu i primetio zajapurene obraze i umršenu kosu. Zlovolja mu se povukla iz pogleda.

„Kako je prošla obuka?“

Uzdahnula je. „Duplo golo.“

Namrštio se i zbunjeno spustio pogled na njene gole noge. „Duplo golo? Ne znam šta to znači.“

Učila ga je važnim engleskim rečima – onima koje se ne uče u školi. Psovka. I izrazima kao što je „duplo golo“.

„Duplo golo. Kao truba. Znači 'propast živa'.“ Naslonila se na stolicu. „U suštini, najgora sam alhemičarka otkako je sveta i veka. I početnici su bolji od mene. Blamaža.“

„Bila si dovoljno dobra da ubiješ Dovodače“, istakao je. „A to je bolje od svih ostalih.“

Zahvalno mu se osmehnula.

„Volela bih da si bio tamo da to kažeš Luizi.“

„Je l' te samo to muči?“, pitao ju je. „Kontrola?“

Klimnula je glavom. „Luiza kaže da sam nuklearna raketa koja se ne snalazi u prostoru.“

Usne mu se trgoše. „Grubo.“

„Misliš?“

Saša se ponovo uozbiljio. Zadobovao je prstima po teškoj knjizi, koja je i dalje stajala otvorena pred njim – samo je to odavalo da je zabrinut.

„Šta misliš da je posredi? Šta te koči? Hoću reći, video sam kako vladaš svojim moćima i izgledalo je lako.“

Nije bilo osude u njegovom glasu, ali Tejlor je ipak oklevala. Nije želela da mu kaže: „Ne znam.“ Njegov život – sve

---

* Franc.: sranje. (Prim. prev.)

– zavisi od toga da ona shvati kako da postane briljantna alhemičarka. A to trenutno nije.

„Teško mi je da vladam time kad nema nikoga ko pokušava da me ubije – hoću reći, da nas ubije“, odgovorila je posle poduže pauze. „Popravila sam se, ali i dalje gubim kontrolu i ne znam zbog čega. Luiza kaže da mi je samo potrebna vežba. Ali nemamo mnogo vremena.“

„Uspećeš“, rekao je. „Samo nastavi da se trudiš.“

Ako je i bio uzrujan – uplašen da će ona uprskati i pustiti ga da umre – dobro je to krio.

Tejlor nije htela da Saša primeti koliko je nervozna, tako da je podigla jednu knjigu s gomile na stolu. Naslov je bio na francuskom i bilo joj je potrebno nekoliko trenutaka da ga prevede.

„*Spaljivanja u Karkasonu*.“ Naborala je nos. „Veselo.“

„Da... Ovaaj, Tejlor, stvarno mislim da ne...“

Ispružio je ruku kao da će joj uzeti knjigu, ali ona ju je već otvorila. Na prvoj stranici je bio reljefni crtež zapaljene lomače. Na njoj je stajala žena s rukama vezanim iza leđa. Čak i na gruboj gravuri, lice joj je bilo izobličeno od straha i bola.

„Ta knjiga je veoma uznemirujuća“, rekao je Saša tiho.

Tejlor nije odgovorila. Nije ni morala.

Nisu znali mnogo o prokletstvu koje je pretilo da mu uzme život, ali jesu znali da je počelo s Izabel Monkler, Tejlorinom pretkinjom. Izabel, alhemičarka koja je živela u Francuskoj u sedamnaestom veku, odbacila je svoje nasleđe i verovanja svog naroda, pa se okrenula demonologiji – koju su alhemičari zvali „praktikovanje mračnjaštva“. Kao i mnogi alhemičari tog doba, spaljena je na lomači kao veštica. Ali njeno pogubljenje bilo je drugačije zbog dve stvari.

Spalio ju je Sašin predak.

I dok je umirala, mračnim praktikovanjem proklela je trinaest pokolenja njegove porodice.

Zbog te davno bačene kletve već vekovima umiru prvo-rođeni sinovi u njegovoj porodici.

Saša je bio trinaesti.

Tejlor je nemirno okretala stranice kao da će iz njih iskočiti neki nagoveštaji.

„Zar ovde nema ničega? O kletvi?“

„Ništa novo. Pomenuto je spaljivanje Izabel Monkler, ali šturo. Nikad ne piše ono što nam je potrebno.“

Toliko je naglo zatvorio staru knjigu da je Tejlor morala brzo da povuče prste.

„Mora da negde ima više podataka o tome kako se takva kletva poništava. U ovoj biblioteci ima na hiljade knjiga o alhemiji i praktikovanju mračnjaštva. Ono što tražimo mora da je ovde. Jednostavno mora da bude.“

Tejlor nije promakla osujećenost u njegovom glasu. Poželela je da kaže nešto što bi ga umirilo, ali naprosto su morali da razumeju kletvu kako bi sprečili njegovu smrt. Alhemičari u Sent Vilfredu bezuspešno istražuju godinama. Sašin rođendan je za sedam dana.

Sve je počelo da deluje beznadežno.

„Ovde je“, uverila ga je i posegnula za još jednom knjigom s hrpe ispred njega. „Pronaći ćemo rešenje. Pomoći ću ti.“

Saša se nije pobunio. Ali dok je listala staru francusku knjigu koju je jedva razumela, nije uzeo novu. Umesto toga je ustao i protegao se. Crna majica mu se popela preko pojasa farmerki i otkrila smeđ ravan stomak.

„Ceo dan gledam u ove knjige“, rekao je. „Moram da izađem.“ Pogledao ju je s mangupskim sjajem u očima. „Hajde da malo bacamo kamenje.“

Treće poglavlje

Deset minuta kasnije brzo su išli dvorištem obasjanim poslepodnevnim suncem. Saša je stavio naočare za sunce i nije obraćao pažnju na poglede studenata pored kojih su prolazili. Za razliku od Tejlora, mnogo mu se dopadalo što ih gledaju i šapuću o njima. To mu je bilo smešno.

Eno Francuza koji zna kog će dana umreti.

Kako je besmisleno biti poznat zbog tako nečeg.

„Luiza će *odlepiti* kad shvati da smo otišli.“ Tejlora je izgledala uzrujano kao da su upravo ukrali automobil.

Saša je pokušao da se ne osmehne.

Ona se pridržava svih pravila, stalno. To je istovremeno slatko i frustrirajuće. Svet se doslovno raspada, a ona i dalje hoće da traži dozvolu da izađe.

„Luiza će nam oprostiti ako rešimo nevolje koje imaš s kontrolom“, uverio ju je.

„Sumnjam“, promrmljala je Tejlora. Ali nastavila je da hoda.

Plave kovrdže ispale su iz šnale koja joj je držala kosu i okružile joj lice kao zlatni oreol. Obrazi su joj porumeneli od vrućine.

Podigla je pogled i uhvatila ga kako je posmatra.

„Šta je bilo?“, pitala je i smeteno opipala kosu.

Saša je brzo skrenuo pogled. „Ništa.“

Kad su izašli iz dvorišta i skrenuli u senovit lučni prolaz koji vodi pored odeljenja prirodnih nauka, Saša je ubrzao. Bio je nestrpljiv da ode odande, makar na nekoliko trenutaka.

Nije mu smetalo buljenje, ali ovaj koledž mu se nije sviđao. Uopšte se nije uklapao u Sent Vilfred. A nije bila reč samo o jeziku – dobro govori engleski. Naprosto se radilo o tome da on nije alhemičar, dok svi ostali jesu.

Nije mu tu bilo mesto.

Gde god bi pogledao, video bi nešto što bi ga podsetilo na njegovu normalnost. Profesori koji su istraživali u biblioteci uzimali su knjige s polica čak i ne posegnuvši za njima. Nešto ranije je video kako jedan zagreva šolju ohlađenog čaja – samo pogledom, kako mu se činilo.

Znao je da se alhemija ne svodi samo na to, ali nije je *video*. Tejlor mu je pričala o nitima i molekulima energije, ali oni su za njega bili nevidljivi. Video je samo to koliko se razlikuje od svih ostalih. Koliko je običan.

A ta različitost bila je važna. Zbog nje se osećao odsečeno čak i kad je bio u središtu dešavanja.

Kad je stigao do vrata skrivenih u senkama na kraju dvorišta, mehanički je ispružio ruku prema kvaci, pa je shvatio da je nema. Ruka mu je načas lebdela u vazduhu, kao da ne zna šta tamo radi.

„Moraću ja“, rekla je Tejlor. Glas joj je zvučao kao da se izvinjava.

Odmakao se i gledao ju je kako naslanja vrhove prstiju na vrata. Brava je odmah škljocnula i teška vrata su se otvorila.

Saša ju je video kako radi neverovatnije stvari od otključavanja vrata, ali divio se ležernosti s kojom je to radila u

poslednje vreme. Stalno je govorila o sumnjama, ali video je kako svakog dana nesvesno postaje sve samouverenija. Više se nije plašila onoga što može da uradi, niti onoga što je bila.

Izašao je za njom i našao se na ivici širokog zelenog nekroćenog prostranstva trave i poljskog cveća. S neskrivenim zaprepašćenjem je piljio u polje. Tejlor mu je pričala o njemu, ali nikad ga nije video. Zabranili su mu da iz bilo kog razloga napušta koledž. Dekan je bio prilično nepokolebljiv u vezi s tim, tako da se Saša kretao unutar univerzitetskih zidova otkako je došao.

Sad se osećao kao da je zakoračio u drugi svet. Kao da je ponovo slobodan.

Nervoza zbog koje je danima bio napet kao struna malkice je popustila. Načas je stajao mirno i upijao sve oko sebe. Tejlor je već odmakla nekoliko koraka niz stazu. Okrenula se da ga pogleda.

„Šta je bilo?“

„Ništa.“ Gurnuo je ruke u džepove i stupio na stazu za njom.

Duboko je udahnuo – vazduh je mirisao na slatku travu i poljsko cveće. Zemlja pod njegovim stopalima bila je mekana. Posle nedelja zarobljenosti u prašnjavim starim sobama ovo je bilo čudesno.

U daljini je čuo saobraćaj – tamo negde se odvijao stvaran život. Ali delovao je mnogo daleko.

„Ovo je raj, čini mi se“, rekao je i podigao lice prema suncu.

Tejlor ga je pogledala sa znalačkim osmehom. „Je l' ti drago što si izašao iz biblioteke?“

I dalje gledajući uvis, klimnuo je glavom. Pri samoj pomisli na povratak onim knjigama pozeleo je da potrči i nikad se ne zaustavi. Konačno je spustio pogled na nju.

„Čitanje nije ono najgore“, poverio joj je. „Ni studenti koji nas ogovaraju kao da očekuju da poletim ili već nešto. Najgori su profesori.“

„Jelda?“, odvrtila je Tejlor. „Onaj bradonja...“

Saša se namrštio. „Grozan je. Neko vreme sam istraživao u toj prostoriji u prizemlju, ali morao sam da se premestim jer stalno kija. Veoma glasno. A kad god to uradi, pogleda me kao da sam ja kriv.“

Nasmejala se. „Stvarno?“

„Mislim da je alergičan na Francuze.“

Zacenila se od smeha. Saša je shvatio da odavno nije čuo da se tako smeje.

Sve je preozbiljno u poslednje vreme.

„A šta ima kod tebe?“, pitao ju je.

Osmeh joj se povukao s lica.

„Znaš šta ima.“ Skrenula je pogled. „Dolazim ovamo svakog dana. Stvarno se trudim. I svaki put uprskam.“

Neko vreme su ćutke hodali. Saša je ponovo gurnuo ruke u džepove, povremeno je krišom gledajući. Čelo joj se naboralo i izgledala je zaokupljeno brigama.

Znao je koliko Tejlor želi da uspe. Hteo je da joj kaže da ne bude toliko stroga prema sebi – trebalo bi da to uradi – ali kad god bi mu rekla da nešto na obuci nije prošlo dobro, to bi ga pogodilo kao udarac pesnicom u stomak. Koliko god ona želi da uspe, on to želi više – njemu je *potrebno*.

Očajnički mu je potrebno da ona dovoljno ojača da se bori protiv Praktičara mračnjaštva. Da dovoljno ojača da mu pomogne. Bilo mu je mrsko što ne može da se spase sam. Nije pošteno što je tolika odgovornost na Tejlorinim plećima. Poznaju se tek nekoliko nedelja i ona sad mora da ga spase.

Zbog toga provodi svaki dan u biblioteci. Zbog toga ne vadi nos iz starih francuskih knjiga.

Mora nekako da doprinese svom izbavljenju.

I nije hteo da dodatno opterećuje Tejlor.

„Popravljaš se“, uverio ju je.

Podigla je pogled prema njemu. Lepe zelene oči ispunile su joj se sumnjom.

„Stvarno“, dodao je. „Ne primećuješ jer vidiš samo ono što ne možeš da uradiš. Ja vidim sve što *možeš*. I popravljaš se.“

Napravili su još nekoliko koraka pre nego što je odgovorila toliko tiho da nije bio siguran da je dobro čuo. „Nije dovoljno brzo.“

Pre nego što je smislio odgovor, pokazala je prstom napred i promenila temu.

„Tamo idemo.“

Ubrzala je prema reci, koja je nalik srebrnoj traci vijugala između drveća. Saša je pohitao za njom niz nekoliko kamenih stepenika do oronule kamene kućice za čamce blizu vode.

Povetarac je mreškao spori tok i duvao mu kosu u oči. Vazduh je mirisao na zeleno i vlažno. Tu je bilo svežije nego u školi.

„To je to.“ Tejlor je raširila ruke. „Dolazim ovamo svakog dana.“

Pored kućice za čamce i stare klupe nije bilo ničega osim muljevite obale i otmene tužne vrbe. Povila je duge grane nad vodom, koja je vukla lišće. Bilo je tiho i osamljeno – savršeno mesto za vežbanje.

Saša je podigao kamenčić s vlažnog peska i postrance ga zavitlao prema reci. Zaplesao je po vodi pre nego što je nečujno skliznuo ispod talasa.

Okrenuo se prema Tejlor. „Pokaži mi šta znaš.“

Načas je pomislio da će se pobuniti. Možda čak i odbiti.

Ali Tejlor je tad slegnula ramenima i okrenula se, tražeći pogledom nešto na obali. Pronašla je ono što je tražila i ispružila jednu ruku.

Težak kamen na ivici vode trgao se i podigao pa bestežinski zalebdeo u vazduhu. Čela orošenog znojem, Tejlor ga je držala tamo nekoliko trenutaka. A onda su se dve stvari istovremeno desile.

Trgla se i tiho uzviknula. Kamen je tresnuo na mekanu vlažnu zemlju pored vode.

„Uf“, promrsio je Saša u tišini koja je zavladovala.

„Da.“ Tejlor je ogorčeno rukom obrisala znoj s čela. „Uf.“

„To se stalno dešava?“, pitao je, gledajući težak kamen.

Klimnula je glavom, skupivši usne. „Svaki put.“

Podizanje kamena ne bi trebalo da je važno. Trebalo bi da godinama brusi sposobnosti, istražuje i uči. Ali ona nema godine na raspolaganju. Ima dane. Tako da jeste važno.

Istorija Tejlorine porodice ukazuje na to da ona može da prekine kletvu bačenu na Sašu, kao i da stane na put demon-skim planovima Praktičara mračnjaštva – svi su sigurni u to. Samo ne znaju kako bi to trebalo da uradi.

Zbog toga je važno to što Tejlor ne može da spusti kamenje kako bi trebalo. Zbog toga ljudi šapuću o njima po ćoškovima.

Svi se plaše.

Praktičar mračnjaštva će se obrušiti na sve njih. A vreme im ističe.

Saša je izvukao ruke iz džepova. „Hajde da probamo nešto drugačije.“

Poređali su najteže kamenice koje su našli na gomilu pored ivice vode. Bio je to težak zadatak i oboje su se oznojili dok su sve stavili na mesto.

Tejlor se onda povukla skoro do livade.

Saša ju je zbunjeno pogledao.

„Trebalo bi da se sakriješ“, upozorila ga je. „Kamenje će se razleteti svuda.“

Frknuo je kroz smeh. „Biću dobro. Hajde da podignemo kamenje.“

Tejlor je ispravila ramena, duboko udahnula i ispružila ruku. Saša ju je uzeo i prepleo prste s njenim. Koža joj je bila baršunasto mekana i hladnjikava uprkos vrućem danu.

Pojačala je stisak i zagledala se u njega očima zelenim poput vrbinog lišća.

„Ne puštaj.“

Pošto ga je taj blistavi pogled prikovao, glas ga je načas izneverio. Naterao se da odgovori.

„Neću.“

Odjednom mu je elektricitet prostrujao telom. Oštro je udahnuo.

Osetio je kako se Tejlor kruti.

„Sad“, rekla je.

Glas joj se produbio dok je zurila pravo ispred sebe. Okrenuo se da vidi šta gleda.

Kamenje koje su naslagali pre nekoliko trenutaka je letele. Lebdelo je visoko iznad vode, lakše od vazduha. Poskakivalo poput zmajeva.

Saši je srce ubrzalo. Osetio je kako mu energija struji telom dok teče iz njega u Tejlor i nazad, vezujući ih u petlju – njihova spona bila je kao gola žica. Tako se osećao i kad su se zajedno borili protiv Dovođača u Londonu. Kao da može da uradi sve.

Nikad nije iskusio takvo ushićenje.

„Šta sad?“ Glas mu je zvučao zadihano.

„Sad ćemo da ih spustimo“, odgovorila je.

Toliko je pojačala stisak da ga je zbolelo. Odlučno se zagledala u kamenje.

Teške kamenice polako su zaplovile prema reci, savršeno kontrolisane. Kad su stigle do vode, obrazovale su crtu i ostale da lebde poput pataka na vodi.

„*Halucinantno*“, promrmljao je Saša zadivljeno. „Kako si to uspela?“

Široko mu se osmehnula. Graške znoja istačkale su joj čelo, a obrazi su joj porumeneli.

„Ne mogu da verujem. *Danima* to pokušavam. Nisam mogla sama. Ali s tobom je bilo lako.“

„To je to“, rekao joj je. „To nisu skapirali. Moramo to zajedno da radimo. Trebalo bi stalno da vežbam s tobom.“

„I ja to mislim“, složila se. „Zajedno bismo mogli da uspemo.“

Saša je dozvolio sebi da samo na trenutak oseti toplu iluziju nade.

Možda zbog toga nije odmah čuo čudan zvuk. Tiho tutnjanje, nalik okeanskim talasima koji se valjaju prema obali.

A kad je čuo, okrenuo se prema reci i čvršće joj stegao ruku.

„Tejlor...“

Pošto je čula upozorenje u njegovom glasu, ispratila je njegov pogled.

Reka se iskrivila u njihovom pravcu, odvajala se od naspramne obale i tekla muljevitom zemljom prema njima. Izgledalo je kao da se naginje ka njima kao što se cvet krivi ka suncu.

Teško kamenje je i dalje veselo poskakivalo iznad talasa.

Tejlor je prebledela.

„Jao, ne“, prošaputala je, pa iz sveg glasa dreknula: „STANI!“

Zamahnula je rukom, usmerivši moć na reku.

Voda se i dalje valjala prema njima. Rečno korito se praznilo, taman mulj blistao je na sunčevoj svetlosti. Sva voda koja je tekla rekom sad je plavila plažu i nastavljala prema

livadi. Talasi su zapljuskivali temelj kućice za čamce. Voda je bila nezaustavljiva.

Saša se okrenuo da je pogleda. „Tejlor...“

„Pokušavam. *Hajde*“, preklinjala je reku, očiju ispunjenih stravom. „Molim te, stani.“

„Moraš da prekineš sponu.“ Luizin glas doplutao je s livade iza njih.

Oboje su se okrenuli. Stajala je raširenih nogu, podbočena. Tirkizna kosa joj je sijala na svetlosti. Izgledala je besno.

„Moraš da prekineš sponu ili ćete se udaviti.“

Četvrto poglavlje

„Ne mogu“, odgovorila je Tejlor. Donja usna joj je podrhtavala.

„Pronađi moć kojom si podigla kamenje i oslobodi je. I uradi to pre nego što mi odnese prokletu kućicu za čamce.“

Luizin glas bio je ravan, ali Saša je pretpostavio da Tejlor nije promakao ledeni prizvuk koji je obojio te reči.

Tejlor se ponovo okrenula prema reci i zažmurila. Ubrzano je disala i toliko stezala Sašinu šaku da joj je osetio kosti ispod kože. Prošaputala je nešto što nije razumeo. Odjednom je osetio kako je njihova spona pukla. Povukla se moć koja mu je ispunjavala vene svetlošću.

Osetio se prazno bez nje.

Voda se s uzdahom vratila u rečno korito. Kamenje koje je zadivljujuće plutalo na površini nečujno je potonulo na dno.

Tejlor je pustila Sašinu ruku.

Luiza je marširala poljem prema njima. „Dođavola, vas dvoje“, rekla je. „Šta radite ovde, kog vraga? Svuda sam vas tražila.“

„Jesi li videla kamenje?“ Tejlor se držala svetle tačke. „Uspeli smo. Savršeno.“

„I onda umalo niste potopili Oksford“, breknula se Luiza. „Već smo razgovarale o tome. Previše je opasno da budeš ovde sama. Znaš to. Trebalo bi da si stalno u društvu.“

„Nije bila sama“, istakao je Saša ravnim glasom. „Bila je sa mnom.“

Luiza ga je strogo pogledala. „A to je druga nevolja. Klinac, ti si pokretna meta koja ne može da se brani. Šta si umislio, kog đavola?“

Saša nije ni trepnuo.

„Umislio sam da bih možda mogao da pomognem Tejlor“, odvratio je hladno.

Luiza je zaustila da mu grubo odgovori, ali zaustavila se. Kad je ponovo progovorila, u glasu joj se osetilo saosećanje.

„Kapiram, klinac. Stvarno“, rekla je. „Ali Tejlor mora naučiti da ovo radi sama. Ne sme da se oslanja na vašu udruženu moć da bi bila bezbedna. Šta ako te neko udari i onesvesti i ona mora sama da se bori protiv tog napadača? Šta ako te uzmu kao taoca i ona mora da te spase? Ako se oslanja na tu moć koju vas dvoje imate...“ – mahnula je rukom na jedno pa na drugo „onda će biti ranjiva svaki put kad odeš. Što želim da sad uradiš. Kako bih je naučila da se sama bori.“

Ljutnja planu Saši u grudima. Mrzeo je što Luiza s oboma razgovara s visine. Mrzeo je što Tejlor ne napreduje više na obuci. Mrzeo je Sent Vilfred i sve u njemu. Mrzeo je što su mu oni potrebni da ga spasu.

„Prestani da me zoveš 'klinac', važi?“ odgovorio je vatreno. „Hoćeš da se ponašam kao odgovorna odrasla osoba? Onda počni tako da se ophodiš prema meni ili ću se ponašati kao klinac koga se praviš da vidiš. Stvarno ću to uraditi.“ Koraknuo je prema njoj. „Je l' to hoćeš? Da baš sad imaš posla s klinjom? Pazi šta želiš, Luiza.“

„Oladi, klinac.“ Luiza je prevrnula očima. „Pobogu.“

„Luiza“, breknula se Tejlor i stala između njih. „Hoćeš li da začepiš?“

Saša i Luiza su se šibali pogledom preko njenog ramena.

Iskreno, Saša je hteo da se odmah raspravi s Luizom. Zasela mu je na grbaču otkako je došao u Sent Vilfred, a nije znao zašto. Šta god da je radio, nije bilo dovoljno dobro. To nije pošteno.

Jedina nevolja je u tome što je, ovog puta, bila u pravu.

Tejlor je ključna za ovu bitku. I ona mora da ojača da bi bila bezbedna. On ne može uvek da bude pored nje.

To ne znači da je to lako prihvatio. Previše toga je preživio da bi trpeo da mu se jedna sitna tetovirana devojka tirkizne kose obraća s visine.

„Luiza, trebalo bi da se izviniš“, rekla joj je Tejlor, i dalje ključajući.

Saša se povukao.

„U redu je, Tejlor. Otići ću. Dosta mi je.“ Dobacio je Luizi upozoravajući pogled. „Ali mora prestati da bude takva kučka prema meni ili ću otići odavde. *Je me casse*.*“

Ne sačekavši da čuje njihove odgovore, oborene glave je žustro pošao preko livade, po stoti put poželevši da je u Parizu. Mogao je da ode. Ne mogu da ga zaustave – u sobi mu je povratna karta za trajekt. Ali ne bi otišao bez Tejlor, a nije morao da je pita da bi znao kako ona nikad ne bi otišla.

Uostalom, čak nije znao ni gde drže njegov motocikl. Kad je stigao, uzeli su mu ključeve i rekli da će ga „staviti na sigurno“.

I to ga je izluđivalo. To je *njegov motocikl*.

Ključajući, toliko je jako šutnuo kamenčić sa staze da je odleteo u visoku travu. Međutim, to nije bilo dovoljno. Hteo je da trči. Da udari nekoga.

---

* Franc.: Odoh ja. (Prim. prev.)

Zbog ovakvih dana žudeo je za svojim šugavim starim životom. Jeste da je samo blejao i čekao da umre. Ali bar je bio slobodan.

A sad se osećao kao zatvorenik.

Tek kad je stigao do vrata u kamenom zidu, shvatio je da je pogrešio. Samo alhemičari mogu da ih otvore. Nije mogao da se vrati sam.

To liči na alhemičare.

„*Mrzim* ovo mesto.“ S jalovim gnevnim uzvikom tresnuo je pesnicom po drvetu.

Vrata se čak nisu ni zatresla.

Psujući sebi u bradu, počeo je da prati zid koji okružuje koledž kako bi stigao do glavne kapije.

Nikad nije bio tu, tako da zapravo nije znao kuda ide. Mogao je samo da prati zid koji opasuje koledž. Kompleks Sent Vilfreda pružao se daleko. Trebalo mu je petnaest minuta samo da stigne do kraja livade. A onda se mekana trava povukla pred tvrdim betonom. Slatko pojanje ptica i zujanje insekata smenilo je tandrkanje automobila i autobusa.

Posle nekog vremena našao se u uskoj uličici. Zdesna je bio visoki preteći zid Sent Vilfreda. S druge strane ulice drugi zid gledao je u prvi – to je verovatno zid drugog koledža, ali nije znao kog. Činilo mu se da korača kamenom dolinom.

Dotle je video veoma mali deo Oksforda. Sad je uhvatio sebe kako se radoznalo osvrće. Iznad zidova s obe strane video je tornjeve koledža i crkava. Mrzeo je Sent Vilfred, ali nije mogao osporiti da je grad izuzetan – njegov otac je nekad davno živeo u njemu i voleo ga. Možda je tad išao baš ovom ulicom.

Ta pomisao ga je donekle smirila i ljutnja je počela da se povlači.

Pratio je zid Sent Vilfreda i skrenuo desno. Prošao je pored još ljudi – uglavnom studenata koji su hodali u parovima ili grupicama, pričali i smejali se. Ali bilo je i turista kao i meštana.

Zaklonjen naočarima za sunce, Saša ih je gledao sa zanimanjem koje nikad ne bi priznao. Izgledali su veoma opušteno. Veoma normalno. Nikad nisu videli Dovođača sa smrću u očima kako klizi s njima. Čak nisu znali da tako nešto postoji.

Bože, mora da je lepo biti tako naivan.

Ovde je bilo toplije nego na livadi, pa je prešao dlanom po čelu. Hodao je već čitavu večnost. Gde li je ta glupa glavna kapija?

Mora da je blizu.

Ubrzao je i progurao se pored grupe studenata zaokupljenih razgovorom koja mu je preprečila put.

Tek kad su se razdvojili da ga propuste, ugledao je visoku prijavnicu iznad koje su crvene i zlatne zastave mlitavo visile.

Preplavilo ga je olakšanje. Skoro je stigao.

Utom se vazduhom prolomilo zlokobno tiho režanje.

Saša se ukočio usred koraka. Zvuk nije bio glasan, ali bilo je nečeg čudnog u vezi s njim. Nečeg neljudskog.

Postajalo je glasnije. Škripanje, gotovo mašinsko zavijanje. Kao da se nešto užasno pomera duboko ispod zemlje.

Fine maljice na potiljku su mu se naježile. Okrenuo se, tražeći izvor zvuka.

Nije jedini koji je to čuo. Studenti su zbunjeno mrmljali dok su se osvrтали.

Saša se okrenuo da ih upozori – na šta, nije bio siguran. Međutim, nije dobio priliku da bilo šta kaže.

Zemlja se toliko silovito zatresla da je morao da se uhvati za uličnu svetiljku kako ne bi pao. A onda je, zapanjujuće nenadano, svet oko njega eksplodirao.

Peto poglavlje

Dok je Saša marširao prema koledžu, Luiza i Tejlor su stajale pored reke i vikale jedna na drugu.

Luiza je znala da je preterala, ali mahnito ih je tražila po koledžu – dekan joj je rekao da je „neodgovorna“ zato što ih je izgubila – a kad ih je ugledala tamo gde nije trebalo da budu, napetost i osujećenost poslednjih nekoliko nedelja su prekipele.

Odmah je zažalila zbog toga – povređeni bes u Sašininim očima i zbunjeno razočaranje na Tejlorinom licu bili su više nego očigledni. Ali prosto nije mogla da se izvini zbog tvrdoglavosti (koju je krivila za većinu svojih loših odluka).

„Zar ne želiš da budeš bezbedna?“, čula je sebe kako viče na Tejlora. „Želiš li da umreš?“

„Glupo pitanje.“ Tejlora je prekrstila ruke.

„Odgovori“, navalila je Luiza.

„Neću.“ Tejlorin glas bio je stegnut. „Uostalom, moja bezbednost zavisi samo od mene.“

Luiza je zaustila da se usprotivi. Utom im se zatreslo tlo pod nogama.

Odmah je zaboravila zbog čega su se svađale.

„Šta to bi, kog đavola?“ , promrmljala je i okrenula se prema koledžu.

U iznenadnoj tišini, čule su *tras*. A otkucaj srca kasnije, strahovit urlik.

A onda udaljene krike od kojih se ledi krv u žilama.

U daljini, među kamenim tornjevima, podigao se tanak stub dima, crn naspram kristalnoplavog letnjeg neba.

„Lui...“ Tejlorin glas bio je tih i ispunjen užasom.

Pre nego što je stigla da završi, Luiza je potrčala prema koledžu.

„Ostani pored mene“, povikala je preko ramena, ne usporavajući. „*Tik do mene*.“

Upozorenje nije bilo potrebno – Tejlor joj je bila za petama. Ali Luiza je ipak to želela da kaže.

„Šta se dešava?“ , povikala je Tejlor.

„Ne znam.“ Luizin glas je drhtao sa svakim korakom. „Ništa dobro.“

Toliko su brzo trčale da se poljsko cveće oko njih pretvorilo u zeleno-belu mrlju. Luiza više nije čula insekte. Ptice su utihnule. Čula je samo svoje oštro, škripavo disanje i piskave krike kad su se približile zidu.

Još jedan strahovit *bum* zatresao je zemlju baš kad su stigle do kapije. Luiza ga je osetila celim telom. Sad je osetila još nešto u daljini: masni sloj mračne moći.

Nebo je potamnelo. Prašina i šljunak ih zapljusnuše poput tvrde, bodljikave kiše. Šćućurile su se izvan kapije i zaklonile glavu rukama.

Kad je pljusak prestao, Luiza je posegnula za vratima, ali Tejlor ju je uhvatila za ruku.

„Saša.“ Razrogačila je oči. „Poslale smo ga nazad.“